

Vianney Szent János gyakorlati tanácsai gyónóknak

A papok leendő védőszentje, aki sokszor napi 18 órán át gyóntatta az Arsba özönlő bűnbánókat, a következő hat szempontot hangsúlyozta a szentgyónással kapcsolatban:

Az arsi plébános először is arra biztatta a bűnbánókat, hogy világosan, érthetően, töredelmesen gyónjanak. Megfelelő felkészüléssel – mondta – az is percek alatt elvégezheti gyónását, aki évek óta nem gyónt. A fecsegésre hajlamosaknak, akik szükségtelen részletekkel bővítették bűnvallomásukat, segített, hogy rövidebbre fogják és csak a bűn elkövetésének közvetlen körülményeire korlátozzák mondandójukat. Ezt elsősorban nem azért tette, hogy megrövidítse a gyónás idejét, hanem mert az volt a tapasztalata, hogy minél több részletet mond el a gyónó, annál kevésbé bánja a bűneit; ahelyett, hogy megfogalmazná bűnei indítókát, különböző kiegészítésekkel próbálja megmagyarázni vagy kimagyarázni őket. „Kerüljétek a haszontalan vádaskodást! Pazaroljátok vele a gyóntató idejét, fárasztjátok a többi gyónásra várakozót, és kioltjátok az áhítatot” – tanította.

Másodszor: igyekezett eloszlatni a gyónásra készülők félelmeit. Tudta, hogy sokan azért nem akarnak gyónni, mert félnek, hogy mit gondol majd róluk a pap. Biztosította őket, hogy nem tudnak olyat mondani, amin a pap megbotránkozna. „Megalázó, amikor a bűneitekkel vádoljátok magatokat? A pap jól tudja, mire vagytok képesek.” Majd elmondta, mit él át a pap, amikor a gyónó alázatosan és Isten irgalmában bizakodva vádolja magát: „A pap könnyörületet érez irántatok – mondta –, veletek együtt zokog” (amit Vianney Szent János sokszor maga is megtett).

Harmadszor arra törekedett, hogy gyónói imádságos lelkülettel fogadják a szentségi feloldozást és megértsék jelentőségét. „Amikor a pap megadja a feloldozást, egyetlen dologra kell gondolnunk: hogy a Jóisten vére ömlik át a lelkünkön, hogy megmossa, megtisztítsa és olyan ragyogóvá tegye, mint a keresztség után volt.” A feloldozás, akárcsak a keresztség, hatalmas csoda: a bűn miatt halott lélek feltámadásának csodája. Előfordul, főleg amikor sokan várakoznak szentgyónásra, hogy a gyónók már a feloldozás szövege alatt mondani kezdik a bánatimát. Az arsi plébános nem kedvelte az efféle „többfunkciós üzemmódot”. Inkább azt tanácsolta a gyónóknak, hogy lassítsanak, és elmélkedjenek azon, mi is történik. Meg volt győződve róla, hogy így egyre jobban megszeretik a bűnbánat szentségét és egyre több gyümölcsét fogják élvezni.

Negyedszer: Vianney Szent János sokszor biztatta a híveket és a gyónókat, hogy imádkozzanak gyóntatóikért. „A bűnbánóknak azért kell imádkozniuk, hogy a Jóisten megadja gyóntatóiknak a szükséges megvilágosítást és kegyelmet” – mondogatta. Ő maga imádkozott és bőjtölt a gyónóiért, és tőlük is ugyanezt kérte saját magáért és paptestvéreiért. Talán nincs még egy pap az egyháztörténelemben, aki nála jobban tudta volna, mekkora szüksége van a gyóntatónak az imádságra, hogy minden bűnbánó esetében hatékonyan cselekedhessen az Isteni Orvos nevében. Isten kegyelmére van szüksége, hogy ne csak a bűnt, hanem a bűnöst is megértse, hogy türelmes tudjon maradni azokkal, akik próbára teszik a türelmét, kedves az érzékenyekkel, határozott azokkal, akiknek egy egészséges lelki fenékberúgásra van szükségük; hogy együtt zokogjon azokkal, akik nem éreznek bűnbánatot, hogy reményt adjon az elkeseredetteknek, világos útmutatást az eltévedteknek; s hogy tudja, mit mondjon és mit ne, hogy a bűnös elforduljon a bűntől és hűséges legyen az evangéliumhoz.

Nagyon fontos, hogy a hívek, amint Vianney Szent János tanácsolja, imádkozzanak a gyóntató papokért. Aki nem pap, szinte el sem tudja képzelni, mennyire nehéz a gyóntatónak megtalálnia az igazságosság és az irgalom rendkívül kényes egyensúlyát, amikor például olyasvalakit gyóntat, aki égbekiáltó bűnt követett el. Alig tudja elképzelni, mekkora fájdalmat él át, amikor nem oldozhat fel valakit, aki nem hajlandó lemondani a következő bűnalkalomról; vagy amikor egy gyerek szinte megfagy, és nem hajlandó megszólalni a gyóntatószékben. Nehéz elgondolni, milyen az, amikor valaki teljesen érthetetlenül viselkedik, s mégis mintha erkölcsi útmutatást kérne, vajon bűnös dolgot tett-e. És szinte megoldhatatlan, amikor egy-egy gyónó olyan, munkahelyen vagy a családban felmerülő erkölcsi kérdésben kér útmutatást, amely előtt a legnagyobb teológusok is tanácstalanul állnának. S ha ráadásul mindez öt perccel a mise kezdete előtt történik...! Mindezek és még sok más ok miatt: imádkozzunk a gyóntatókért!

Ötödször, a papok védőszentje mindig emlékeztette gyónóit, hogy ha Isten irgalmában szeretnének részesülni, nekik is irgalmasnak kell lenniük másokkal. „Ha nem bocsáttok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket” – mondja Jézus az evangéliumban (Mt 6,15). Sokszor a lelkükre kötötte, hogy a kapott feloldozás fejében hetvenszer hétszer kell megbocsátaniuk másoknak. „A Jóisten csak azoknak bocsát meg, akik megbocsátanak. Ez a törvény.”

Végül Vianney Szent János nemcsak megbocsátásra buzdította gyónóit, hanem arra is, hogy másokat is biztassanak Isten megbocsátásának elfogadására. A bűnbánat szentségének örömteli apostolaivá próbálta tenni őket, akik családjukban és tágabb környezetükben hirdetik,

mekkora örömet jelent, hogy bűneik megbocsáttattak. Egyetlen boldog „ügyfél” tanúságtétele többet ér, mint száz szentbeszéd a bűnbánat szentségéről. Az, hogy robbanásszerűen nőtt a jelentéktelen kis Arsba érkező gyónók száma, nemcsak Isten kegyelmének és a plébános imáinak köszönhető, hanem a sok bűnbánó tanúságtételének is, akiknek örömteli beszámolóit minden reklámnál többet jelentettek.

Nagy tanulság ez valamennyiünk számára azokkal kapcsolatban, akikről tudjuk: nagyon rászorulnak Isten irgalmára. Legtöbbször nem azzal tudjuk visszatéríteni őket, hogy nekik szegezzük: menjenek el gyónni – hanem azzal, hogy mi magunk szentgyónáshoz járulunk, és utána elmondjuk nekik, milyen hatalmas örömet jelent, hogy kiengesztelődünk az Atyával.

Összefoglalónk P. Roger J. Landrynak a catholicity.com internetes oldalon megjelent írása alapján készült.

Magyar Kurír